

- шести, у Канаді - дванадцяти місяцям тощо.

Отже, становлення та розвиток такого явища як парламентаризм охопило всі розвинені та конкуруючі держави у зв'язку з багатьма чинниками, а саме розвиток демократії, проведенням багатьох реформ і різних галузях, та безпосередньо змінах в виборчому праві, зміцнення економічної бази, соціально-політичної структури капіталістичного ладу. На мою думку на формування парламентаризму впливають менталітет народу кожної країни їх правосвідомість, культура та політична свідомість кожного громадянина та безумно політику держави яка впливають на своїх громадян.

Список використаної літератури:

1. Древаль Ю. Парламентаризм "приглушений" чи раціональний? // Віче. — 2003. — № 9. — С. 50.
2. Павленко Р. М. Парламентська відповідальність уряду: світовий та український досвід. — К.: Вид. дім "КМ Академія", 2002.
3. Політологічний словник: Навч. посібн. для студ. вищ. навч. закл. / За ред. М. Ф. Головатого, О. В. Антонюка. — К.: МАУП, 2005
4. Конституційне право зарубіжних країн: Навч. посібник / К 65 М. С. Горшеньова, К. О. Закоморна, В. О. Ріяка та ін.; За заг. ред. В. О. Ріяки. — 2-е вид., допов. і перероб. — К.: Юрінком Інтер, 2006. — 544 с.

Завдання та напрями реформування територіального устрою України

Варич Л.В.- вчитель історії та права Вишенської ЗОШ І-ІІІ ступенів Бориспільської районної ради Київської області, вчитель-методист

Сучасний стан суспільно-політичного розвитку нашої держави характеризується наявністю дестабілізаційних процесів, які пов'язані із демографічною та економічною кризою; соціологи відмічають тенденцію до поступового зменшення чисельності населення України, міграція якого щороку зростає. Тому безумовно, що вдала модель територіального устрою та організація ефективної влади в країні найсуттєвішим чином впливатиме на імідж держави та обов'язково додасть позитивних тенденцій в соціально - економічній сфері. Демократизація та оптимізація системи організації публічної влади в Україні з орієнтиром на європейські цінності потребує проведення реформування територіального устрою. За роки незалежності в Україні так і не вдалося реформувати систему АТУ, що обумовлено, в значній мірі, вкрай недостатнім рівнем наукового дослідження питання територіальної організації влади в цілому.

Аналіз існуючої системи АТУ України та наукових праць в названій сфері дозволяє виділити, на наш погляд, суттєві недоліки територіального устрою України, вирішення яких потребує як ґрунтовних наукових досліджень, так і розробки концептуальних підходів для її реформування та відповідного удосконаленням чинного законодавства. Передусім це:

1) Невпорядкованість існуючої системи АТУ характеризується в певній мірі недосконалістю, оскільки до складу одних АТО можуть входити інші однопорядкові АТО: міста - в місто, селища - в місто тощо. Як результат, міста, селища і села можуть бути віднесені як до третього, так і до четвертого рівня системи АТУ. Отже, очевидно, що в системі АТУ України відсутній базовий рівень, оскільки такі АТО як міста районного значення, селища, села утворюють третій та четвертий рівні АТУ, а міста, до складу яких входять інші АТО, в сукупності не утворюють єдину територіальну громаду.

2) законодавча нерегульованість (невизначеність) понятійного апарату, що стосується територіального устрою, зокрема, таких понять як територіальний устрій, АТУ, АТО та інше;

3) наявність в системі АТУ таких АТО, які не передбачені ст. 132 Конституції України, тобто селища міського типу. Законодавчо не врегульованою залишається і

проблема тлумачення та співвідношення понять “адміністративно-територіальна одиниця” та “населений пункт”;

4) існування своєрідних анклавів в АТО (наприклад, селище Коцюбинське повністю входить в межі м. Києва, м. Славутич Київської області розташоване на території Чернігівської області та ін.). Як наслідок, окремі території виявляються необгрунтовано віддаленими від свого адміністративного центру чи основної частини (частина території Черкаської області знаходиться на протилежному березі Дніпра відносно основної території; так само від Полтавської області фактично відокремлений один з її районів - Кременчуцький);

5) нормативно-правові акти, що встановлюють критерії та регламентують процедуру утворення, ліквідації АТО та віднесення їх до певної категорії, потребують доопрацювання, оскільки не відповідають сучасним реаліям;

б) несвоєчасне зняття з обліку АТО, які фактично не існують в системі АТУ;

7) відсутність територіальної основи місцевого самоврядування, в межах якої місцеве самоврядування здійснює управління місцевими справами, що має здійснюватися за принципом повсюдності;

8) базовий елемент системи місцевого самоврядування - громада не наділена широким колом повноважень, що не дозволяє забезпечити надання якісних послуг громадянам. Реалізація законних прав та інтересів громадян значною мірою залежить від компетенції кожної територіальної громади. На часі актуальне суттєве реформування місцевого самоврядування для розширення його компетенції за рахунок владних повноважень в соціальній, економічній, екологічній та інших важливих сферах;

9) спостерігаються серйозні відмінності між окремими регіонами в демографічних показниках і, відповідно, в економічному розвитку, що спричиняє появу між ними диспропорцій.

10) спостерігається існування АТО на території одних областей, які адміністративно підпорядковані іншій області. Так, Макарів-1 розташовано в Житомирській області, смт Коцюбинське - у м. Києві, м. Славутич - у Чернігівській області, проте всі вони адміністративно підпорядковані Київській області. Назване явище породжує конфлікт компетенцій органів місцевої державної влади та місцевого самоврядування;

11) спостерігається віддаленість АТО від адміністративного центру. Так, можна зазначити, що існує віддаленість від геометричних центрів понад 65 км у Донецькій, Дніпропетровській, Хмельницькій, Львівській, Тернопільській областях. Так, за статистичними даними, середнє значення віддаленості районів від адміністративного центру по областях сягає діапазону від 57 км (Івано-Франківська обл.) до 160 км (Одеська обл.). Як наслідок, громадяни мають не рівномірний доступ до центрів надання послуг;

12) подрібненість АТО на базовому рівні. Наразі спостерігається тенденція до збільшення кількості сільських рад при зменшенні наявної чисельності сільського населення та кількості сіл.

13) існують райони, що не мають межі, та населені пункти, що не мають генплану та межі.

14) відсутність методики збору загальнодержавних податків, яка б враховувала розмір податків в залежності від рівня розвитку певного регіону, що призводить до відмінностей у соціально-економічному розвитку регіонів України та виникнення депресивних регіонів, оскільки існуюча система АТО не сприяє соціально-економічному вирівнюванню територій.

Таким чином, сучасна система АТУ України характеризується численною кількістю недоліків, які обумовлюють низьку ефективність управління територіями та недостатню якість адміністративних, соціальних послуг населенню, що надаються місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування. Ці та інші недоліки можуть бути усунуті лише шляхом негайного проведення АТР в Україні. В той же час в країні має бути розроблений науковий прогноз та прийнятна концепція реалізації АТР.

Науковці мають забезпечити всебічне дослідження проблематики шляхів удосконалення територіального устрою країни з використанням досвіду перш за все європейських унітарних держав. Тому необхідно проведення науково-теоретичного дослідження низки аспектів даної проблеми. Проведення будь-якої реформи передбачає здійснення підготовчих і організаційних заходів для її втілення. До заходів організаційного характеру належить перш за все визначення основних завдань, пріоритетів та напрямів реформи. Це допоможе нам сформулювати уявлення про сутність реформи.

Адміністративна відповідальність працівників міліції у сфері реформування ОВС

Герасимчук В.Ю. - студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: старший викладач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ - **Жаріков О.Ю.**

Сьогодні адміністративна відповідальність, без сумніву, є найпоширенішим видом юридичної відповідальності в правовій системі України і одним із найбільш дієвих правових інструментів у боротьбі з наймасовішими протиправними діяннями, якими є адміністративні проступки.

Проаналізувавши дефініції адміністративної відповідальності, викладені науковцями-адміністративістами, можна стверджувати, що адміністративна відповідальність міліції, як вид юридичної відповідальності - це застосування до працівника міліції за порушення ним своїх службових обов'язків, що визнаються законами адміністративними правопорушеннями, адміністративних стягнень, що тягнуть для нього обтяжливі наслідки майнового, морального, особистісного чи іншого характеру і накладаються уповноваженими на те органами чи посадовими особами на підставах і у порядку, встановлених нормами адміністративного права.[3]

Проаналізувавши перелік діянь, що визнаються адміністративними правопорушеннями, можна зробити висновок, що єдиною групою обов'язків, які входять до адміністративно-правового статусу працівника міліції, та за вчинення яких працівник міліції підлягає адміністративній відповідальності, є обов'язки працівника міліції не вчиняти корупційні дії та інші правопорушення, пов'язані з корупцією.

Враховуючи конструкцію цього визначення, корупційним правопорушенням слід визнавати діяння, що містить ознаки корупції або в інший спосіб порушує встановлені З.У «Про запобігання корупції» вимоги та обмеження, вчинене особою, зазначеною у частині першій статті 3 цього Закону, за яке законом встановлено кримінальну, цивільно-правову чи дисциплінарну відповідальність; [1]

Особливості адміністративної відповідальності працівників органів внутрішніх справ(у тому числі міліції) визначено в ст. 15 КУпАП. Ця категорія несе відповідальність за адміністративні правопорушення за дисциплінарними статутами. Проте порушення правил, норм і стандартів, що стосуються забезпечення безпеки дорожнього руху, санітарно-гігієнічних і санітарно-протиепідемічних правил і норм, правил полювання, рибальства та охорони рибних запасів, митних правил, вчинення корупційних діянь та інших правопорушень, пов'язаних із корупцією, неправомірне використання державного майна, нежиття заходів щодо окремої ухвали суду чи окремої постанови судді, щодо подання органу дізнання, слідчого або простесту, припису чи подання прокурора, ухилення від виконання законних вимог прокурора, порушення законодавства про державну таємницю ці особи несуть адміністративну відповідальність на загальних підставах. Також до зазначених осіб не може бути застосовано виправні роботи й адміністративних арешт.[4]